

Περιεχόμενα

1 *Το αρχοντικό με τις κίτρινες τριανταφυλλιές..... 13*

2 *Η κυρία με τα μούσμουλα..... 35*

3 *Οι κοτσίδες της Αστερόπης..... 47*

4 *Ο παππούς και η πάπια..... 65*

5 *Ο παλιατζής με το πιθηκάκι..... 75*

6 *Δύο ροζ ομπρελίνα και ένα μαστίγιο..... 85*

7 *Το μαργαριτάρι της σφυρίχτρας..... 97*

8 *Τα γενέθλια της Λουσίντας..... 111*

9 *Ο κλόουν με τα πράσινα μαλλιά.... 139*

10 *Ένας καναπές από μπαμπού* *153*

11 *Το βαλσαμωμένο κολιμπρί*..... *165*

12 *Στο νεκροταφείο αυτοκινήτων*..... *173*

13 *Ο φοβερός εφιάλτης*..... *183*

14 *Δολιοφθορά στην πιτσαρία του Μάκη του Φαλακρού*..... *197*

15 *Επικίνδυνη ισορροπία σε τεντωμένο σχοινί*..... *209*

16 *Το θερμοκήπιο με την τροπική βλάστηση*..... *219*

17 *Η αποθήκη των μπαχαρικών*..... *243*

18 *Η γυάλα με το θανάσιμο σύννεφο*..... *261*

19 *Ο σκορπιός και η ταραντούλα*..... *271*

20 *Η τετραγωνική ρίζα του εννέα*..... *281*

21 *Ο μοβ μυρμηγκοφάγος*..... *293*

Αποκόμματα τύπου *307*

Η σκιά και το χέρι της κέρινης κούκλας *317*

Επίλογος *321*

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ, ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΕΣ ΡΙΖΕΣ *345*

ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ *347*

ΟΣΤΡΟΓΟΤΘΟΙ *349*

Το βιβλίο αυτό το αφιερώνω στα τελευταία Myrmecophaga tridactyla που έχουν απομείνει στα δάση της Αργεντινής, της Βραζιλίας και της Ονδούρας.

1

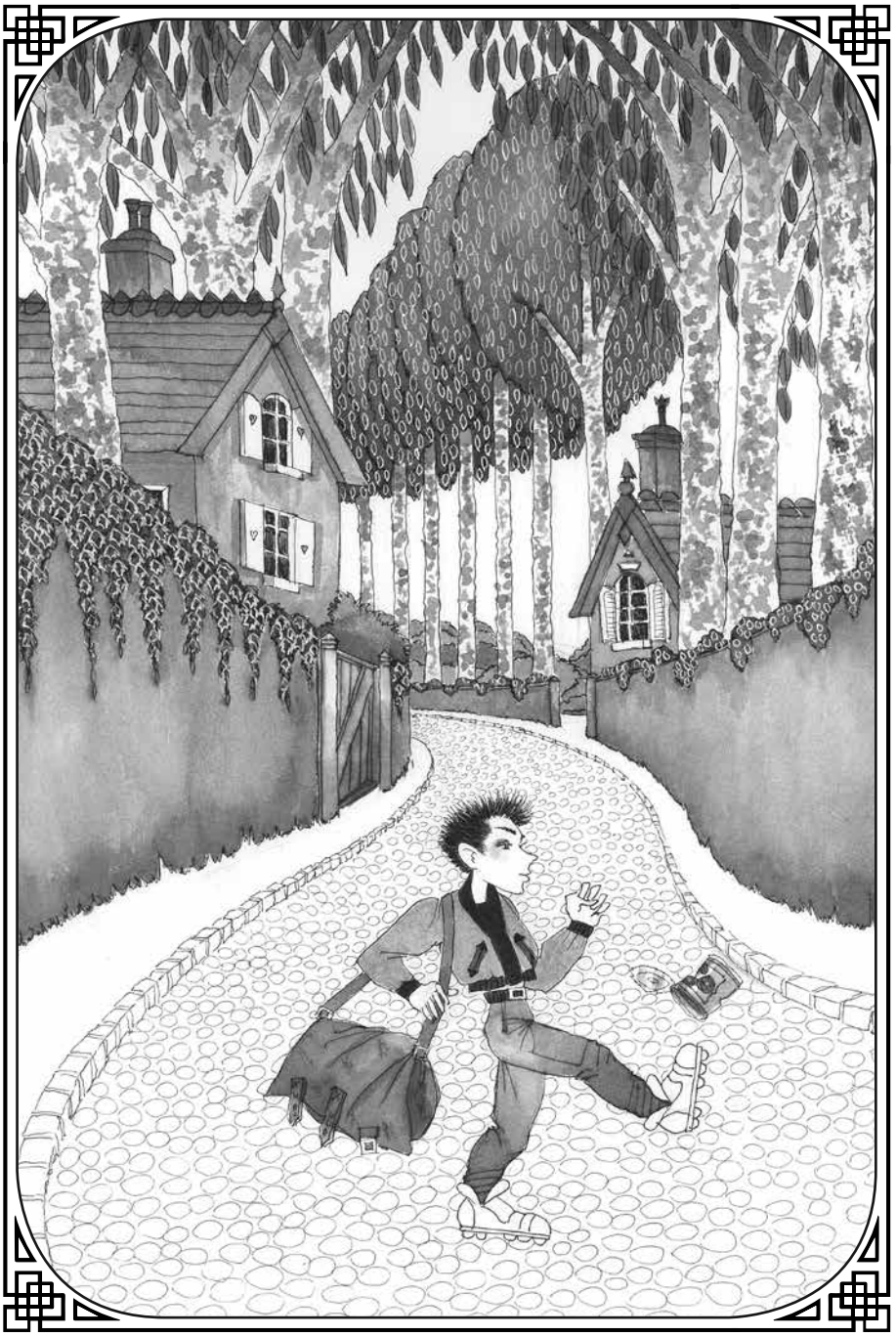
Το αρχοντικό με τις κίτρινες τριανταφυλλιές

Εκείνο το φθινοπωριάτικο απομεσήμερο που αρχίζει η ιστορία μας, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος του Φιλήμονα και της Ιολάνθης γύριζε από το σχολείο σιγοσφυρίζοντας ανέμελα. Φορούσε την αγαπημένη του μπλούζα με το σήμα του Πανκιτρινιακού και ένα μπουφάν στο χρώμα της γρανίτας σταφύλι. Όπως βάδιζε, κλοτσούσε επιδέξια ένα σκουριασμένο και στραπατσαρισμένο κονσερβοκούτι από τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς». Ήταν από τις αγαπημένες του μάρκες κονσερβοκουτιών για κλότσημα, αλλά

και για δέσιμο σε ουρά κεραμιδόγατας, αν εξαιρέσουμε τα κονσερβοκούτια ισπανικής γαρίδας μάρκας «Τορέρο» με ανδαλουσιανό ελαιόλαδο που έκαναν ηχηρότερο γκελ.

Ο ουρανός ήταν ασυννέφιαστος εκτός από ένα συννεφάκι σε σχήμα μισοφαγωμένου κουραμπιέ και ένα άλλο σε σχήμα ολόκληρου αφάγωτου κουραμπιέ. Ένα ελαφρύ αεράκι θρόιζε στις φυλλωσιές των ευκαλύπτων που πλαισίωναν τον δρόμο και ο ήλιος έλαμπε σαν ένα μεγάλο αξεφλούδιστο πορτοκάλι πασπαλισμένο με χρυσόσκονη. Τίποτα, μα τίποτα δεν προμήνυε τα αναπάντεχα, τα ανατριχιαστικά, τα φρικιαστικά γεγονότα που θα συνέβαιναν εκείνη τη μέρα και όχι μόνο θα σημάδευαν για πάντα την ανέμελη ζωή του, αλλά και θα την έθεταν σε θανάσιμο κίνδυνο.

Στον ώμο του Νικολάκη Πιτσιρίμπου κρεμόταν γδαρμένη και ταλαιπωρημένη η σχολική του τσάντα, μέσα στην οποία βρίσκονταν τρία στραπατσαρισμένα τετράδια με λεκέδες

από μαρμελάδα βύσσινο, ένα κιτρινογάλαζο σκουμπιντού, μια ξύλινη σβούρα, ένα γιογιό και το άλμπουμ με τη συλλογή από τρίγωνα γραμματόσημα του Τριντάντ, συμπεριλαμβανομένου ενός πολύ σπάνιου με τρεις ξιφίες, που το είχε πάρει κρυφά από το συρτάρι του μπαμπά του για να το δείξει στους φίλους του, τον Μπισμπικούκη τον ανατσούμπαλο, τον Μακροβούτη τον ψηλολέλεκα και τον Κουτρουβάλα τον κουτσοδόντη.

Στη δεξιά τσέπη του μπουφάν του βρίσκονταν πέντε γυάλινες μπίλιες, τρεις μικρές πρασινογάλανες και δύο μεγάλες κιτρινοκόκκινες ή κοκκινοκίτρινες, ανάλογα με το από ποια μεριά τις κοιτούσες, και ένα μαντίλι που το είχε δέσει κόμπο για να θυμηθεί κάτι που είχε εδώ και καιρό ξεχάσει ότι έπρεπε να θυμηθεί. Από την πίσω τσέπη του παντελονιού του περίσσευε η πιστή του σφεντόνα με το φθαρμένο δερμάτινο λουρί. Για να εξασκηθεί στη σκοποβολή, είχε σημαδέψει τις προάλλες με αυτή τη σφεντόνα το λεπτε-

πίλεπτο γιαπωνέζικο βάζο με τους λευκούς κρίνους στη σερβάντα του σαλονιού της θείας Ροζαμούντας, αλλά, ευτυχώς, δεν το είχε πετύχει, αν και είχε πετύχει τον καθρέφτη που βρισκόταν ακριβώς από πίσω από το γιαπωνέζικο βάζο με τους λευκούς κρίνους. Η θεία Ροζαμούντα, πάντως, μόλις συνήλθε από την ολιγόλεπτη λιποθυμία της, αισθάνθηκε μια τεράστια ανακούφιση που ο ανιψιός της δεν είχε σμπαραλιάσει το βάζο, το οποίο ήταν οικογενειακό κειμήλιο από τον προπάππο της, τον Ισίδωρο τον ανθυποπλοίαρχο, που του το είχε χαρίσει, μαζί με δύο μπάμιες οριγκάμι και ένα μπαομπάμπ μπονσάι, ένας παλαιστής του σούμο, όταν τον είχε σώσει από μια αγέλη αφηνιασμένων τανούκι στο λιμάνι της Γιοκοχάμα, και γι' αυτό δεν τον κατσάδιασε πολύ, του απαγόρευσε μόνο αυστηρά να μπαίνει οπλισμένος στο σαλόνι εφ' όρου ζωής... Από τότε, πάντως, η σκοποβολή του Νικολάκη είχε βελτιωθεί αισθητά και ήταν σχεδόν άψογη, αν εξαιρέσουμε τον κόκορα ανεμοδείκτη

του σπιτιού του απόστρατου πτέραρχου Πάτροκλου Περπινιάν, τη βιτρίνα του κρεοπωλείου του Λουκά Τζουτζουφλέκη, χονδρέμπορου λουκάνικων, και μερικές άλλες, μετρημένες στα δάχτυλα, περιπτώσεις αναπόφευκτων ατυχημάτων.

Στην αριστερή τσέπη του μπουφάν του Νικολάκη δεν βρισκόταν απολύτως τίποτα, δηλαδή θα έπρεπε υπό κανονικάς συνθήκας να βρίσκεται εκεί ένα ξηλωμένο μπεζ κουμπί, αλλά επειδή η τσέπη ήταν τρύπια, το κουμπί είχε πέσει και είχε εξαφανιστεί κάπου μέσα στη φόδρα μαζί με μισό κριτσίνι, ένα ξυλάκι παγωτού και ένα κουκούτσι χουρμά.

Είχε κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος με τον εαυτό του και ικανοποιημένος από τις επιδόσεις του εκείνο το απομεσήμερο ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος. Είχε κερδίσει δύο γκαζές από τον Μπισμπικούκη τον ανατσούμπαλο, είχε βάλει ένα βατραχάκι και τρεις γυρίνους στο συρτάρι της έδρας της

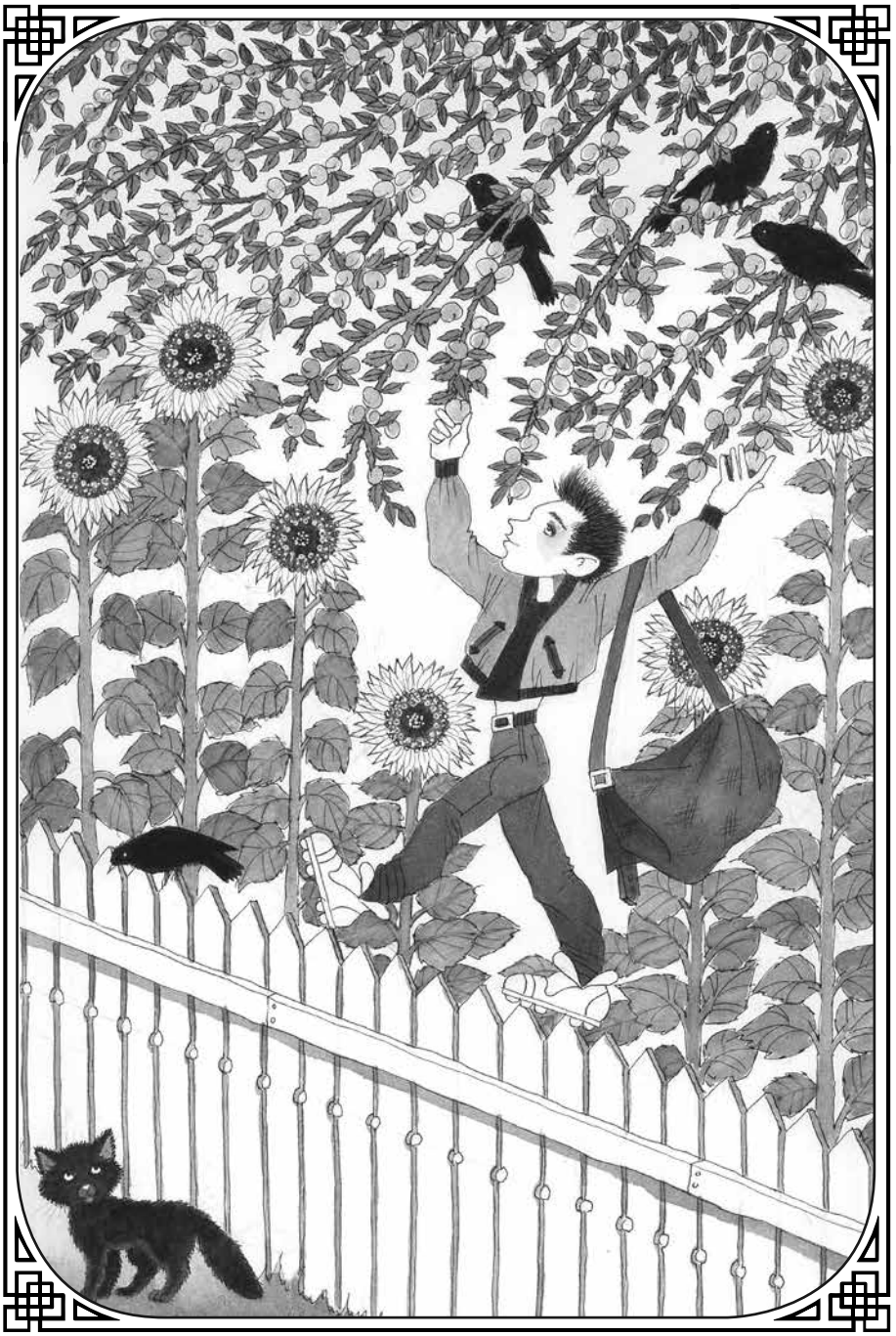

κυρίας Φεβρωνίας Φρουχτ, της δασκάλας, χωρίς κανείς να υποπτευθεί το παραμικρό, και είχε τραβήξει τις κοκκινόξανθες κοτσίδες της Αστερόπης, της όμορφης, παχουλής συμμαθήτριάς του με τις φακίδες, μην παραλείποντας να της διευκρινίσει ότι έτσι και τον μαρτυρούσε στη δασκάλα, την κυρία Φεβρωνία Φρουχτ, θα τις έκοβε και τις δύο τις κοτσίδες με το επαγγελματικό ψαλίδι του μπαμπά του, που ήταν κουρέας και μάλιστα κουρέας περιωπής, επειδή στο κουρείο του «Το Άψογο Ψαλίδι» στην οδό Γουτεμβέργιου 82 κούρευε τον κύριο Γουλιέλμο Γλουγλουκίδη, πρώην αντιδήμαρχο, και τον γνωστό τενόρο Εδουάρδο Φαλτσαδόρ.

Ευδιάθετος, λοιπόν, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος κλοτσούσε το τενεκεδάκι του τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς» και προχωρούσε σιγοσφυρίζοντας στον λιθόστρωτο δρόμο, όταν τράβηξε την προσοχή του, εκεί, στα δεξιά του, ένας κήπος με κορομηλιές, πίσω από έναν ξύλινο φράχτη βαμμένο με άσπρη

μπογιά που είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει. Χωρίς να χάνει χρόνο, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος έδωσε ένα σουτ στο κονσερβοκούτι τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς», που απογειώθηκε, διέγραψε μια θεαματική καμπύλη και κατέληξε μέσα σε μια λιμνούλα με πανικόβλητα χρυσόψαρα σε έναν άλλο κήπο με πασχαλιές και ηλιοτρόπια.

Μετά, μια και δυο, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος σκαρφάλωσε στον ασπροβαμμένο φράχτη και άρχισε να βαδίζει, ισορροπώντας ακροβατικά, από άσπρο παλούκι σε άσπρο παλούκι, αρπάζοντας ταυτόχρονα ζουμερά κορόμηλα από τις δροσερές κορομηλιές που άπλωναν γενναιόδωρα προς το μέρος του τα βαρυφορτωμένα κλαδιά τους. Του άρεσε πολύ του Νικολάκη να ισορροπεί πάνω σε εξοχικούς φράχτες. Στην πραγματικότητα, θεωρούσε τον εαυτό του αυθεντία στην ακροβατική ισορροπία. Τα καλοκαίρια περπατούσε ακόμα και στο στενό πεζούλι της ταράτσας του σπιτιού τους, κόβοντας τη χολή της μαμάς του, αλλά και της κυρίας Κον-

σουέλας Φουλχένθιο, της γειτόνισσας από την Ανδαλουσία, που άπλωνε την μπουγάδα της στην αντικρινή ταράτσα, χρησιμοποιώντας καστανιέτες αντί για μανταλάκια, και όταν τον έβλεπε να προσποιείται ότι κινδυνεύει να πέσει, έβγαζε κάτι διαπεραστικές κορόνες που θα τις ζήλευε και η διασημότερη σοπράνο της όπερας.

Όταν έφτασε στο τέλος του άσπρου φράχτη, πήδηξε πάλι στο πεζοδρόμιο. Υπολόγισε ότι θα του έπαιρνε κανένα τέταρτο ακόμα ώσπου να φτάσει στο σπίτι του. Γενικά έβρισκε αβάσταχτα βαρετή και απελπιστικά ανούσια αυτή την καθημερινή διαδρομή σχολείο-σπίτι και σπίτι-σχολείο· θα ήταν προτιμότερο αν θα μπορούσε να την έκανε με αερόστατο Ζέπελιν, ή έστω καβάλα σε καγκουρό πρωταθλητή του πηδήματος εις μήκος, και όλο και αναζητούσε τρόπους για να της δώσει μια κάποια ποικιλία, λίγη ζωντάνια, να την κάνει τέλος πάντων κάπως πιο συναρπαστική. Ένας τρόπος,

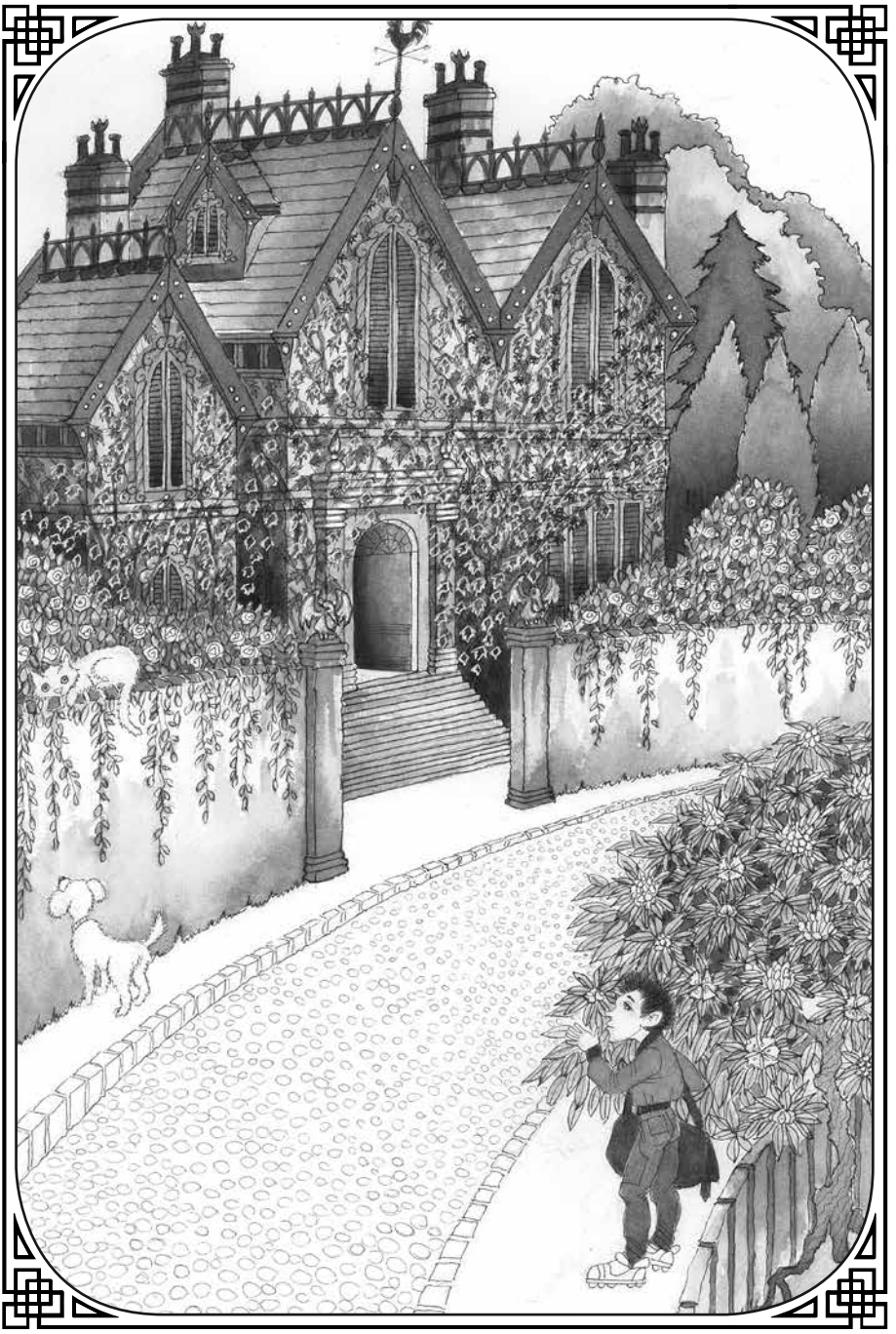

τον οποίο είχε βρει για να διασκεδάζει, ήταν να χτυπάει κουδούνια σπιτιών κατά μήκος του δρόμου και να το βάζει μετά στα πόδια. Όταν ο ταλαίπωρος νοικοκύρης άνοιγε την εξώπορτα, ο Νικολάκης βρισκόταν κιόλας καμιά διακοσαριά μέτρα παρακάτω, γεγονός που καθιστούσε κάθε καταδίωξη ανώφελη.

Δίχως, λοιπόν, κονσερβοκούτι τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς» ή εκλεκτής ισπανικής γαρίδας μάρκας «Τορέρο» να κλοτσάει και χωρίς φράχτη κήπου με κορόμηλα να ισορροπεί, είχε αρχίσει να βαριέται. Αυτό το είδος βαρεμάρας που ένιωθε ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «πολλαπλασιαστικό». Δηλαδή, όσο πήγαινε και μεγάλωνε όλο και πιο πολύ, σε σημείο που αν η βαρεμάρα ήταν ψάρι, θα είχε διαστάσεις τουλάχιστον φάλαινας σε ενδιαφέρουσα, για να μην πει κανείς αεροπλανοφόρου. Και τότε το είδε! Είδε αυτό που αναζητούσε. Δηλαδή, λίγο παρακάτω, στα αριστερά του, εντόπισε τον στόχο του. Ήταν ο αριθμός 17

της οδού Ιακώβου Γαριβάλδη. Ένα παλιό αρχοντικό με σφαλιστά πρασινοβαμμένα, λίγο γδαρμένα παραθυρόφυλλα και σκονισμένες κίτρινες τριανταφυλλιές στον κήπο. Κισσοί, περικοκλάδες και αναρριχώμενες κληματίδες κάλυπταν μέρος της πρόσοψης. Καμιά δεκαριά μαρμάρινα σκαλοπάτια, φθαρμένα και φαγωμένα από τον χρόνο, οδηγούσαν σε μια βαριά εξώπορτα με περίτεχνα σκαλίσματα και τοξωτό υπέρθυρο.

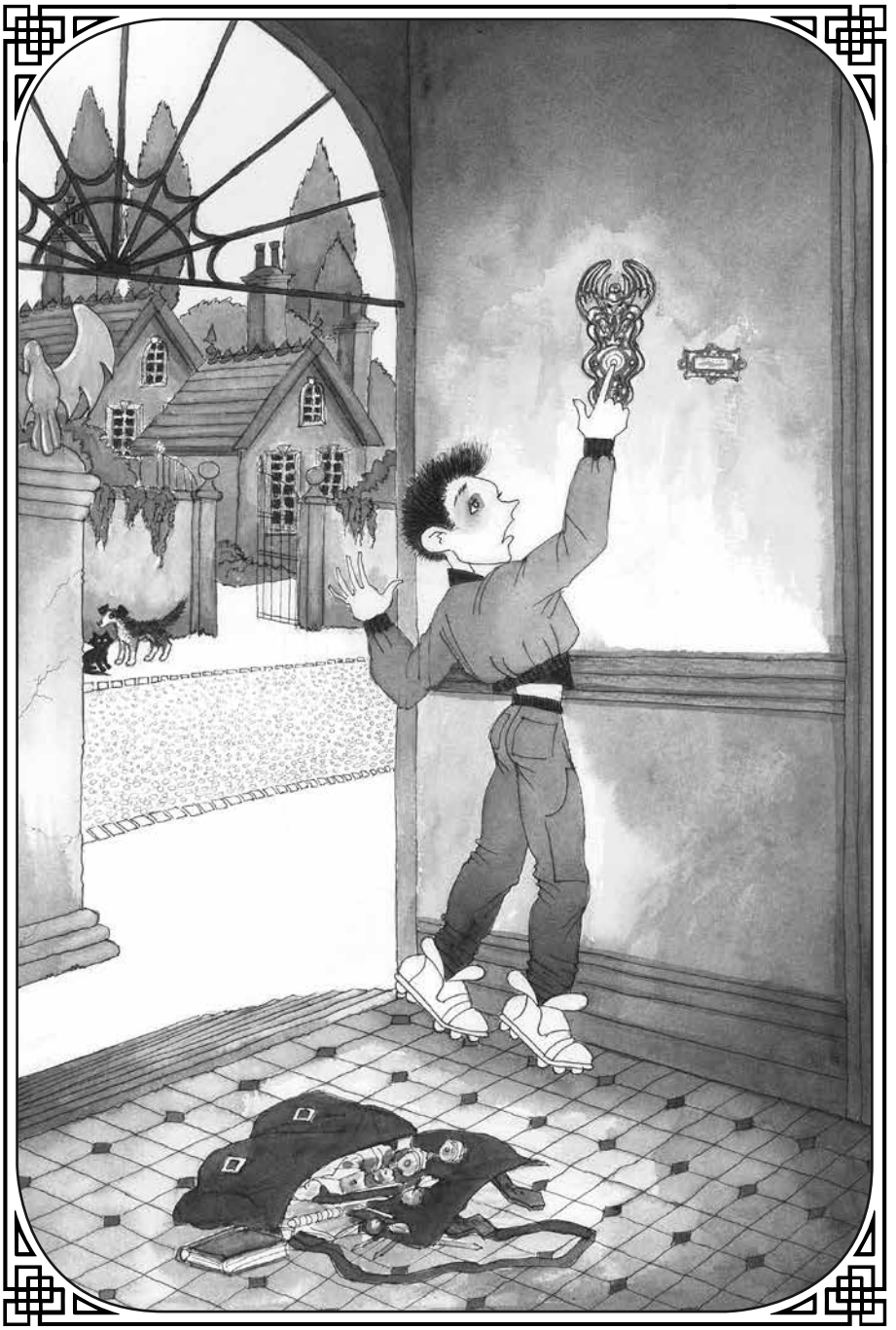
Λόγω του ότι είχαν μετακομίσει πρόσφατα σε αυτή τη γειτονιά, δεν είχε τύχει να ασχοληθεί άλλη φορά με αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Κοντοστάθηκε και, μισοκρυμμένος πίσω από λευκές και ροζ ροδοδάφνες που φύτρωναν στο αντικρινό πεζοδρόμιο, υπολόγισε με έμπειρο μάτι την απόσταση που μεσολαβούσε και τον χρόνο που θα του έπαιρνε να ανέβει ταχύτατα τα σκαλοπάτια, να χτυπήσει το κουδούνι, να κατέβει τρία τρία τα σκαλοπάτια, να το βάλει αστραπιαία στα πόδια και να γίνει καπνός. Δώδεκα δευτερόλεπτα να φτάσει στο σπίτι, εφτά να ανέβει τα σκα-

λοπάτια, τριάμισι δευτερόλεπτα για να χτυπήσει το κουδούνι –θα μπορούσε βέβαια να το κάνει και σε δυόμισι, αλλά ήθελε το κουδούνισμα να είναι παρατεταμένο για να το ευχαριστηθεί– και μετά άλλα τρία δευτερόλεπτα (το κατέβασμα θα έπαιρνε λιγότερο χρόνο) και δώδεκα για να απομακρυνθεί στο βάθος του δρόμου και να στρίψει στη γωνία. Όσο γρήγορος και γυμνασμένος και να ήταν ο οικοδεσπότης ή η οικοδέσποινα, σίγουρα δεν θα τον προλάβαινε, αν βέβαια αποφάσιζε να τον κυνηγήσει για να τον επιπλήξει ή ακόμα για να χειροδικήσει.

«Εμπρός! Στοχεύσατε! Έφοδος!» σκέφτηκε ο Νικολάκης και, χωρίς δεύτερη σκέψη, έβαλε σε εφαρμογή το παράτολμο σχέδιό του! Διέσχισε τον λιθόστρωτο δρόμο, ανέβηκε τη μαρμάρινη σκάλα και πίεσε με όλη του τη δύναμη το κουδούνι.

Άκουσε αμυδρά τον κουδουνιστό ήχο να αντιλαλεί στο εσωτερικό του σπιτιού. Ταυτόχρονα κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε

καλά, κάτι δεν πήγαινε καθόλου, μα καθόλου καλά! Κάτι ζεστό και ρευστό σαν σάλιο σαλιγκαριού στην αφή του κουμπιού του κουδουνιού τον ανησύχησε και οι υποψίες του δεν άργησαν να επιβεβαιωθούν όταν προσπάθησε να αποσύρει το δάχτυλο, που στο μεταξύ είχε μουδιάσει, από το κουδούνι. Διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε!

«Άλλο πάλι και τούτο!» συλλογίστηκε.

Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, το δάχτυλό του είχε κολλήσει στο κουδούνι της εξώπορτας του παλιού αρχοντικού! Περίεργη, περιεργότατη και ιδιαίτερα ανησυχητική, αναπάντεχη εξέλιξη.

«Τι στην οργή;» σκέφτηκε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε άτακτα επειδή κάτι τέτοιο δεν το είχε προβλέψει, δεν το είχε υπολογίσει, τον καθυστερούσε και ανέτρεπε άρδην τα άψογα επιτελικά του σχέδια...

Έκανε δύο-τρεις προσπάθειες να αποσπάσει το δάχτυλό του, αλλά δεν τα κατάφερε.

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Χιούμορ αλλά και κοινωνική ευαισθησία, με χαρακτήρες που έχουν περάσει πια στη φαντασία των παιδιών.

Η Καθημερινή

Ανεξάντλητη φαντασία.

Εικόνες

Καταπληκτικός παραμυθάς των καιρών μας που εδώ και χρόνια γαλουχεί με τα έργα του τις νεότερες γενιές των Ελλήνων, γοητεύοντας μικρούς και μεγάλους.

Η Αυγή

Ξεκαρδιστικά πρόσωπα και καταστάσεις.

Διαβάζω

Χιούμορ, ευρηματικότητα και ποίηση από έναν βιρτουόζο των παιδικών μας γραμμάτων, καταπληκτικό δημιουργό κειμένων για παιδιά, πρωτότυπο λογοπαίκτη και λογοπλάστη, τον καλύτερο ίσως του είδους σήμερα στη χώρα μας.

Ριζοσπάστης

Μαγική πένα.

Έθνος

Ο μόνος σύγχρονος συγγραφέας εν Ελλάδι που μπορεί ανεπιφύλακτα να διεκδικήσει το χρίσμα του παραμυθά.

Το Βήμα

Καταιγισμός ευφυΐας, φαντασίας και πρωτοτυπίας.

Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά

Η νέα ζωογόνα δύναμη της ελληνικής παιδικής λογοτεχνίας.

Α. Δελώνης, *Ανθολογία Παιδικού Διηγήματος*

Έξοχος παραμυθάς, άξιος διάδοχος του Ροντάρι.

Μ. Κανατσούλη, *Το αστείο στην παιδική λογοτεχνία*

Ο Ευγένιος Τριβιζάς γράφει θαυμάσια παραμύθια και θεατρικά αριστοτεχνικά και ποιητικά έργα. Μέσα στην ψυχρή επιστημονική τεχνική του εγκληματολόγου που χρησιμοποιεί τις λέξεις ως νυστέρι κρύβεται μια υπέροχη φτερωτή στολή, μια οργιάζουσα φαντασία, ένας χείμαρρος λεκτικός, ένας γοητευτικός παραμυθάς...

Κώστας Γεωργουσόπουλος

Ένας συγγραφέας γοητευτικών βιβλίων.

Kirsty Wark, *BBC Television Journalist & Broadcaster*

Ο Ευγένιος Τριβιζάς είναι ο καλύτερος παραμυθάς του καιρού μας.

Βιβλιοθήκη, Ελευθεροτυπία

Ο λογοτεχνικός κόσμος του Ευγένιου Τριβιζά αποτελεί μια αποκάλυψη.

Miriam Möllers, *Vice Director, International Literature Festival Berlin*

Ένας συγγραφέας απίστευτης γονιμότητας.

The Independent

Ένας εφευρετικός ανατρεπτικός συγγραφέας που απελευθερώνει το παιδί που κρύβεται μέσα σε όλους μας.

International Herald Tribune (Kathimerini Insert)

Ένας εκπληκτικός συγγραφέας.

W.M.S. Russel

Όπως ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, έτσι και ο Ευγένιος Τριβιζάς προέρχεται από ένα από τα μικρότερα ευρωπαϊκά έθνη. Τα παραμύθια του, όμως, όπως και αυτά του Άντερσεν, έχουν τη δύναμη να αγγίζουν την καρδιά και το μυαλό των αναγνωστών όχι μόνο σε όλη την Ευρώπη, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Boyd Tonkin, *Literary Editor*

Ο Τριβιζάς είναι μοναδικός στην Ευρώπη για την επιτυχία του να αντιστέκεται σε κάθε συμβατική κατηγοριοποίηση των παιδικών βιβλίων. Το έργο του μπορεί να θεωρηθεί ως θρίαμβος της αμφισημίας, όχι μόνο με την τυπική έννοια, αλλά και επειδή διάφορες ομάδες αναγνωστών, ενήλικες και παιδιά ή ακόμα συντηρητικοί και ριζοσπάστες, διαβάζουν τις ιστορίες του με διαφορετικούς τρόπους. Ποιος ξέρει πόσα ακόμα εν δυνάμει διεθνή μπεστ σέλερ κρύβονται στο σεντούκι αυτού του αξιοθαύμαστου συγγραφέα;

C.H. Davies, *Bookbird*

Ευγένιος Τριβιζάς: Ο ποιητής παραμυθιών

Ο Ευγένιος Τριβιζάς, όπως αναδύεται μέσα από τα 170 περίπου έργα του, είναι ένας προικισμένος ποιητής παραμυθιών και θεατρικών έργων που απευθύνονται σε παιδιά – σε μικρά και «μεγάλα παιδιά», σε αποδέκτες που ηλικιακά είναι παιδιά, αλλά και σε αποδέκτες που συναισθηματικά μπορεί να νιώσουν παιδιά.

Με άλλα λόγια, απευθύνεται σε όλους τους μικρούς αλλά και σε εκείνους από τους μεγάλους που μπορούν να απελευθερώσουν τη φαντασία τους, να ταξιδέψουν με το όνειρο και μέσα από την «ονειροφαντασία» να δουν την ουσία της αντιποιητικής και παραποιημένης πραγματικότητας, αυτής που οι μεγάλοι έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε σαν πραγματικότητα.

Όταν έχεις το χάρισμα να «ποιείς», να αναπλάθεις την πραγματικότητα με τις δικές σου ιδέες, με τη δική σου φρέσκια ματιά, με τον δικό σου λόγο, κι όταν έχεις τη φιλοδοξία –αυτό δεν είναι τέχνη;– την άλλη αυτή θέαση του κόσμου, την αθέατη για τους πολλούς πλευρά, να τη δείξεις και στους άλλους, να την κοινωνήσεις επικοινωνώντας μαζί τους, τότε είναι βέβαιο ότι θα περάσεις από τα ίδια μονοπάτια της ποίησης και ποιητικότητας που χτίζονται με τη φαντασία, με το όνειρο, με την εικόνα, το πικρό χαμόγελο, τη γόνιμη κριτική, τον λυρισμό, τη διακριτικότητα, την ευρηματικότητα, την ευγένεια, το ήθος, την τρυφερότητα, την αθωότητα, την αισθαντικότητα, την παράδοση, τη γοητεία, το χιούμορ, το παράδοξο, τον προβληματισμό, τη διαμαρτυρία, την καλοσύνη, την αγάπη, με επίκεντρο την ανθρωπιά και την πίστη σε αξίες και με αποκορύφωμα την έμμεση υπαινικτική διδαχή.

Το παραμύθι του Τριβιζά –αφηγηματικό ή δραματοποιημένο– έχει όλα τα στοιχεία που το κάνουν πραγματική ποίηση, δημιουργία και αναδημιουργία προσώπων, πραγμάτων και καταστάσεων, δημιουργία και αναδημιουργία της ζωής, αλλά όλα αυτά δοσμένα με έναν τρόπο που να άγει τις ψυχές, να ψυχαγωγεί και παράλληλα να οδηγεί και να καθοδηγεί τα παιδιά.

Έτσι, ο Τριβιζάς με τους μύθους του, έμμεσα, τρυφερά, με λεπτές διαδικασίες και με γνώση της παιδικής νοημοσύνης, εξασφαλίζει την πολυπόθητη και πολυσυζητημένη αγωγή των παιδιών, ο ποιητής παραμυθιών γίνεται έτσι ο καλύτερος παιδαγωγός, ο πιο αποτελεσματικός, αφού έχει τη μαστοριά να κρύβεται μέσα στους ήρωές του και να διδάσκει με τις δικές τους πράξεις, με τις δικές τους σκέψεις, με τα δικά τους λόγια.

Γεώργιος Μπαμπινιώτης, *Ομότιμος Καθηγητής*
Γλωσσολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών